

OSCAR JAN HOOGLAND

Er was eens een man. Een doodgewone man. Zo doodgewoon dat hij net zo goed gewoon dood had kunnen zijn. Niemand zou het gemerkt hebben. Hij was een archiefmedewerker op de fotoafdeling van de staat en had allang door een computer vervangen kunnen worden, ware het niet dat de regering het dan met de publieke opinie aan de stok zou hebben gekregen. Er vielen immers al veel te veel ontslagen door de toenemende automatisering in het land. Er was echter één ding eigenaardig aan deze man of misschien beter gezegd ongewoonlijk gewoon...

Hij had een **tieten**obsessie van hier tot Tokyo. Op zijn afdeling kroop hij iedere avond na zijn werk in de archieven en ging alle foto's af. Foto's uit Europa, Afrika, New York en Tokyo. De man sloeg alle borsten op in zijn hoofd en speelde ze dan 's avonds af als hij sliep. De ene erotische droom na de andere. Jarenlang ging het door. Overdag werd er gewerkt, 's avonds gekwijld en 's nachts gekreund. Tot er op een dag iets nieuws in de man z'n leven kwam. Internet.

Dit nieuwe aanbod was overweldigend groot. **Tieten, tietten, tietten** en nog eens **tieten**. Hij sliep niet meer en was nooit echt wakker. Hij leefde in één grote natte droom. Het was zoveel om op te slaan dat z'n ogen grote, er als tietten uitzieende computerdiskettes werden. En als hij even niet achter het internet zat, zag hij ze overal. Wat hij ook tegenkwam er werden ronde **borsten** op geprojecteerd. Het leukst vond hij het om voor de spiegel te gaan staan en op zichzelf twee grote **borsten** te projecteren. Dan verscheen er een lach op z'n gezicht en waande hij zichzelf gelukkig. Na vijf weken van half wakker rondwalen kon hij niet meer en viel in slaap.

Maar hij droomde niet van **tieten**; in tegendeel. In zijn droom verscheen een klein jongetje. De man zag alleen de jongen z'n ogen en een stukje van z'n neus. Het was een deel van een archieffoto uit de tijd dat hij net kwam werken en nog geen last had van zijn **tieten**obsessie. Het jongetje keek hem zijn hele slaap lang aan. Toen hij wakker werd was hij de weg kwijt. Hij wist nog wel waar hij was, maar de **tieten** waren vager geworden. Eerst vond de man het vreselijk en probeerde hij zich uit alle macht te focussen op de vaag geworden **tieten**. Dit hielp niet. Na twee dagen echter vond hij het minder erg. Dit zette hem aan het denken. Iets dat hij al lang niet meer echt gedaan had. Hij dacht aan het jongetje en hij bedacht hoe rustgevend dit **tiet**loze aanzicht was geweest. Het maakte hem in de war. Was een leven zonder **tieten** misschien ook heel bevredigend? Hij was vroeger toch ook heel gelukkig geweest zonder? Was het misschien mogelijk dat hij verzadigd was met het hele gebeuren? Ervan verveeld zelfs misschien? Nee, dat kon niet. Of toch? Hij besloot te gaan slapen om het aan het jongetje te vragen.

Hij was nog geen moment in slaap of het jongetje verscheen weer op z'n netvlies. Rustig staaarde het hem aan. Gelijk werd ook de man rustig. Hij wou vragen of het mogelijk was te leven zonder **borsten** en **tieten**, maar was hun bestaan vergeten. Hij kon alleen kijken, kijken in de ogen van het jongetje. In die ogen zag hij zichzelf, tijdloos, hoe hij was, gewoon en zonder **tieten**. Hij zuchtte en begreep nu dat hij was gegrepen door een verleiding die altijd in hem zelf had gezeten en naar boven was gekomen toen hij werd geconfronteerd met hoe deze verleiding in de wereld rondwaarde. De verleiding der seksualiteit waar hij zijn bestaan aan te danken had. De verleiding die een eigen leven was gaan leiden binnen de lusten van de mensen en binnen de economie en seksindustrie. De verleiding die bezit van hem had genomen, hem in de waan had getrokken dat hij gelukkig was en hem zijn eigen gewone wereld had afgenomen. Hij begreep de verleiding nu die in hem zelf zat en accepteerde deze. Hij knikte dankbaar naar het jongetje dat rustig maar tevreden terug keek.

Toen hij wakker werd, waren de **tieten** voor zijn ogen verdwenen. Hij keek om zich heen en bewonderde deze **tiet**loze wereld. Zo gewoon en zo mooi. Hij paste er precies in. Hij deed weer gewoon zijn werk, z'n ogen verloren hun **tiet**vorm en hij sliep weer als een gewoon mens. Slechts af en toe keek hij nog eens wat langer naar een foto als daar twee mooie grote ronde **borsten** op te zien waren. En toen hij na vijf jaar alsnog werd ontslagen door de regering, werd hij kunstschilder en schilderde hij de dingen in de **tiet**loze wereld. Heel soms echter schilderde hij zichzelf met grote ronde **tieten**. En als hij af was ging hij tegenover zichzelf staan en keek hij weer naar zichzelf, net als vroeger, in de spiegel. Maar nu was het anders, nu lachte hij, nu lachte hij zijn eigen verleiding uit en toe. En dan wist de man dat hij nog lang gewoon en gelukkig zou leven.

